

Vừa Gặp Đã Yêu

Contents

Vừa Gặp Đã Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	12
4. Chương 4: (hoàn)	16

Vừa Gặp Đã Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn - thụ sủng công - nhược công cường thụ - ABO - HEEdit: Miêu Mẽ Cảnh báo ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vua-gap-da-yeu>

1. Chương 1

Cảnh báo chút: Bộ này là cường chế yêu nha, không thích xin lướt qua, thụ biến thái ép công làm tình.

Kiều Ngọc là Alpha vừa thành niên hồi tháng trước, cậu có khuôn mặt non choẹt, mắt hạnh môi son, nét thì cong cong mềm mại, nhìn sao cũng như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Chất dẫn dụ của cậu cũng y như chính cậu vậy, nó mang theo hương thơm ngát ôn hòa say đắm hấp dẫn vô số người. Tình huống như thế theo tuổi tác mà dần trở nên nghiêm trọng, có mấy lần bị kẻ xấu theo dõi suýt chút nữa đã xảy ra chuyện.

Bất đắc dĩ Kiều Ngọc phải mua bình xịt chất dẫn dụ Beta để che giấu, hiệu quả khá tốt, mấy ngày liền không bị ai vây đuổi chặn đường cả, vì thế cậu dứt khoát mua hẳn một rương bình xịt để dành dùng luôn.

Hồi tháng trước lúc sinh nhật của Kiều Ngọc, bạn bè đưa cho cậu một tấm vé xổ số sẽ mở thưởng vào cuối tháng, may mắn cậu lại giành được hạng nhất đó là chuyến đi chơi xa hoa nửa tháng tại Lam Tinh, lúc đó bạn bè ai nấy đều vỗ vai cậu kêu rên hối hận quá ~~

Giữa tháng sau là khởi hành, bởi giải thưởng chỉ quy định một người, không cho phép người nhà đi theo. Kiều Ngọc chưa từng xa nhà một mình bao giờ nên cậu cảm thấy rất mới mẻ và vô cùng căng thẳng. Vì vậy cậu đã sớm tỉ mỉ thu thập hành lý, chuẩn bị ổn thỏa cho chuyến du lịch.

Bình xịt chất dẫn dụ chắc chắn phải mang theo, sau đó là quang não dùng cho thông tấn, giữ bên người một cái, dự phòng thì cất vào trong bao, còn có...

Dành nửa tháng thu thập đầy đủ xong, ba mẹ cậu cứ luôn cần nhần cái này rồi cái kia hết mấy ngày rồi vác theo hành lý lên phi thuyền.

Đây là một chiếc phi thuyền cỡ lớn siêu sang trọng, bên trong có mười mấy tầng lầu, tại ba tầng cao nhất là dãy phòng vip, còn dưới là phòng phổ thông. Trong đó có một tầng dùng làm phòng ăn, một tầng thì là khu vui chơi giải trí.

Kiều Ngọc không có va chạm gì nhiều với xã hội bên ngoài nên lúc vừa vào phi thuyền đã sợ ngây cả người, đôi mắt đảo tròn nhìn ngó khắp nơi, môi khẽ nhếch lên có thể thấy được hàm răng trắng sáng.

Nhân viên phục vụ dẫn đường cho cậu thấy vậy thì hé miệng trộm cười, cậu bạn nhỏ này cũng thật là đáng yêu mà, trong lòng nghĩ sao đều ngây ngốc bị lộ ra hết.

“Khụ... Bạn Kiều, đây là phòng của bạn, còn hành lý thì chúng tôi đã kêu người đặt ở bên trong, nếu cần gì thì cứ việc rung chuông gọi cho chúng tôi nhé.” Nhân viên phục vụ nỗ lực duy trì nụ cười khéo léo trên mặt, kiềm chế ham muốn ôm cậu vào ngực mà xoa mà nắn, “Chúc bạn có chuyến đi thật vui vẻ.”

“Vâng... cảm ơn.” Kiều Ngọc ngại ngùng cười, đẩy cửa ra trốn ánh mắt lưu luyến say mê của nhân viên phục vụ, véo cái nhảy vào phòng.

Nhân viên phục vụ hít sâu một hơi, hết nửa ngày mới quyết định xoay người rời đi, kết quả vừa quay qua đã xém bị dọa cho hết hồn: “Ngài... ngài Tiêu!”

“Phù...” Đóng cửa lại, Kiều Ngọc thở ra một hơi dài nhẹ nhõm rồi lập tức đi đến phòng khách mở thùng đựng hành lý ra, phun chất dẫn dụ từ đầu đến chân một lần.

Thời gian duy trì chất dẫn đường như có hơi ngắn, Kiều Ngọc đau đầu ngẫm nghĩ, chẳng lẽ vì trên phi thuyền có nhiều Alpha nên chất dẫn dụ không cam lòng lạc hậu, liệu mạng biểu lộ sự tồn tại?

Hay do hệ thống phân loại quá tốt nên chất dẫn dụ Beta của cậu bị phân tán nhanh?

Cho dù là như thế nào cũng khiến Kiều Ngọc đau cả đầu.

Tiêu Bạch lẳng lặng đứng chỗ góc thang máy đánh giá bóng lưng căng thẳng của thiếu niên.

Chất dẫn dụ của cậu ấy rất dễ chịu.

Trong làn hương chất dẫn Beta thấp kém, Tiêu Bạch nhạy cảm bắt lấy được chất dẫn dụ trong veo của thiếu niên, nó êm hòa mềm mại, như sợi tơ triền miên nơi chóp mũi, câu dẫn dục vọng ẩn sâu trong nội tâm y.

Y dựa vào vách tường, ánh mắt tùy ý trắng trợn dạo khắp người của thiếu niên, một lát sau khóe miệng nhếch lên, tay ve vuốt chiếc nhẫn hình quang não ở ngón trỏ, không chút biến sắc chụp hình thiếu niên liên mấy chục tấm.

Xuất thân của Tiêu Bạch vô cùng hiển hách, lần xuất hành này là đi điều tra chuyện ở Lam Tinh, y làm việc cẩn thận không tự cười phi thuyền tư nhân, chẳng ngờ tại phi thuyền này lại gặp một người hợp ý đến thế.

Hai chân thon dài thẳng tắp, mong no đủ vảnh cao, vòng eo tinh tế mê người siết chặt, cần cổ trắng trẻo tỏa ra mùi hương mê người.

Tiêu Bạch là Omega, tính y khá là mạnh bạo, còn nhỏ đã ưa sạch sẽ, bên cạnh có vô số kẻ tự tiến cử muốn thành người bên gối của y, cơ mà y chả lọt mắt nổi ai hết, thanh tâm quả dục giữ mình trong sạch suốt hai mươi mấy năm thẳng cho đến tận khi gặp được thiếu niên ngay cả mặt còn chưa nhìn thấy đã bị chất dẫn dụ của cậu làm cho thân tâm rục rịch.

Muốn cậu. Tiêu Bạch cam tâm tình người để cậu tiến vào thân thể mình, cùng nhau trải qua niềm sung sướng tiêu hồn khảm cốt.

Dù sao Alpha có hương hoa mê tình rất hiếm. Mê tình hoa này thật ra là do những kẻ nhà giàu quyền quý dùng để cấp thúc sự lên đỉnh, người bình thường ngay cả tên là gì còn không biết.

Tiêu Bạch bước rất khẽ, yên lặng theo chân thiếu niên ra thang máy cho đến khi cậu vào một căn phòng, mãi tận lúc hương thơm ngát kia tiêu tán rồi y mới thâm đọc lại số phòng của thiếu niên, ánh mắt lập lòe.

“Tiêu... Tiêu tiên sinh?!” Nhân viên bị y làm cho sợ hoảng hồn la toáng lên, sau đó tự thấy thất thố nên vội vã xin lỗi.

Tiêu Bạch phất tay cho cô đi, một mình đứng ngoài cửa trong chốc lát, suy tư thật lâu mới từ bỏ ý định gõ cửa, xoay người đi về phía tầng cao nhất để dự tiệc.

Một bữa tiệc rượu cực kì tẻ nhạt.

Những vì tinh tú lững lờ trôi ngoài vũ trụ, ánh sao muôn loại xuyên qua tấm thủy tinh quỳ rạp dưới chân Tiêu Bạch.

Y tựa lưng lên ghế sô pha, lạnh nhạt nhìn một tên thương nhân bụng phệ đang ôm ấp cô tiểu thư nào đó áo quần mát mẻ, luôn mồm khen ngợi nịnh nọt y.

Lúc này đầu y ngập mong muốn làm tình với thiếu niên nên chẳng nghe thấy gì, chỉ một lòng một dạ nghĩ nếu có thể ép thiếu niên lên cửa sổ, ngoài kia là vũ trụ mênh mông vô ngần, bên này lại thêm mỹ nhân đậm mị tươi đẹp, thật sự là một chuyện cực kì tốt.

Có lẽ cảnh tượng ấy quá mức mê hoặc nên Tiêu Bạch nhạy cảm nhận ra thân thể mình đang dần biến hóa, hậu huyệt hơi ẩm ướt, cổ họng khô khan, không nhìn thấy được thiếu niên, Tiêu Bạch càng lúc càng nôn nóng.

Nghe dăm ba câu trấn an của mấy gã phú thương, y không nhịn nổi nữa vội vã vào thang máy chạy xuống tầng dưới, bước chân gấp gáp, hơi thở hổn hển.

Tiêu Bạch nhìn căn phòng có đánh số của thiếu niên, thoáng điều chỉnh lại hô hấp, sửa sang cravat xong xuôi hết rồi sau đó gõ nhẹ lên cửa.

Kiều Ngọc đang chơi game thì nghe thấy tiếng gõ, giật mình đến suýt chút nữa ném luôn cái máy game, cậu hô vọng ra “Tôi ra ngay—” rồi nhanh chân chạy đến.

Trước tiên Kiêu Ngọc xem qua mắt mèo, thấy đó là một vị khách mặc tây trang rất tao nhã phong độ, nhìn không giống người xấu nên yên tâm mở cửa ra, hơi lo ngại bất an ngửa đầu nhìn người đàn ông đó.

Cửa vừa mở, Tiêu Bạch ngay tức khắc bắt lấy chất dẫn dụ thơm ngọt từ sau màn chất dẫn thấp kém kia của thiếu niên, thân thể y càng hưng phấn hơn, hậu huyệt ướt át, cửa động mới mấp máy.

Bên ngoài Tiêu Bạch không chút biến sắc, vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn lịch thiệp: “Chào cậu, tôi là giám đốc phụ trách quản lý tầng này, khách dưới lầu phản nản là có hiện tượng bị rò rỉ nước, vì thế xin phép tôi được kiểm tra phòng tắm của cậu xem ống nước bị vấn đề gì không. Chẳng hay lúc này liệu có được chứ?”

Kiều Ngọc đơn thuần làm sao biết được tâm tư đen tối mà đối phương cất giấu, cậu nghe vậy thì vội vã nghiêng người qua mời y vào.

Ánh mắt của Tiêu Bạch trở nên tối đen, ngoài miệng chỉ cười càng tươi hơn chứ không giảm.

Kiều Ngọc đến trước cửa phòng tắm thì đi chậm lại, nhìn ngó vào trong xem có gì không tốt hay không,

xong rồi mới thở phào ra, quay đầu nhìn Tiêu Bạch.

Chỉ thấy Tiêu Bạch rất tự giác đóng cửa lại, thành thực sử dụng bảng điều khiển phòng, nhấn mấy cái, Kiều Ngọc chỉ nghe thấy tiếng linh kiện chuyển động, cảm giác như trong phòng chuyển đổi rất nhanh.

Chẳng lẽ là sợ mùi lạ bay ra ngoài?Ồ, thật là tâm lý, về mặt Kiều Ngọc rất cảm ơn nhìn y.

Thấy ánh mắt đỏ của cậu, Tiêu Bạch không khỏi liếm đôi môi khô khốc của mình, thân thể càng lúc càng nóng, y cởi áo ra, ngón tay linh hoạt cởi nút thắt.

Có lẽ vì thấy vẻ mặt của y rất đứng đắn, khí tức lại nghiêm túc nên Kiều Ngọc vẫn chưa cảm thấy không ổn chỗ nào, thậm chí cậu còn nghĩ người này cũng chuyên nghiệp quá, chỉ có ống nước thôi mà cũng tự đến kiểm tra, tinh thần phục vụ rất đúng mực.

Ngay sau đó Tiêu Bạch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiếp cận Kiều Ngọc, một tay khống chế cả hai tay cậu, tay kia thì ôm eo cậu, cúi áp sát, nháy mắt thiếu niên đã bị y đặt dưới thân.

Kiều Ngọc bị chậm nửa nhịp rồi cuộc cũng phản ứng lại, ra sức phản kháng nhưng đã mất đi cơ hội tốt, chỉ có thể khựng hoang nằm trên đất, cảm nhận được lồng ngực của người trên thân mình đang đập trùng gập gáp và da dẻ đang dán chặt vào người truyền đến xúc cảm nóng bỏng.

Kiều Ngọc đỏ bừng mặt, môi mím chặt, con ngươi ướt nước mê hoặc ác ma thực hiện động tác xâm lược.

Tiêu Bạch chế trụ mọi sự phản kháng của thiếu niên, ôn nhu nhưng không mất sức đặt cậu xuống thảm len trên đất.

Tiêu Bạch cực lực khống chế nội tâm đang sục sôi kêu gào mau chiếm hữu cậu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu phong độ, đôi mắt thâm thúy như ẩn giấu muôn vì sao tinh tú chăm chú nhìn biểu hiện của cậu, y nhẹ giọng nói rằng: “Tên của tôi là Tiêu Bạch, Omega, 24 tuổi, thân thể đều rất khỏe mạnh không hề có đam mê bất lương gì, đối với cậu là nhất kiến chung tình không sao kiềm chế được, có thể xin cậu bên tôi cả đời này được không?”

(CẢNH CÁO!) Bộ này tam quan bất chính! Cường chế yêu đương! Vốn là viết xong rồi thì thôi, cơ mà ở dưới mọi người bình luận mong tiếp nữa nên lại viết thêm. Đáng lẽ không là đoản văn đâu, quá trình thụ truy công rất ngắn, còn hạn chế, ôi coi như ký hiệu xong rồi sinh ra cảm giác tin tưởng đi!

2. Chương 2

Hiển nhiên Kiều Ngọc bị giật mình, lắp bắp nói: “Không... không thể... không được.”

Cho dù đã đoán ra sẽ bị chối từ nhưng Tiêu Bạch vẫn không kiềm được lộ chút vẻ thất vọng và cô đơn, y cau mày, ánh mắt tối tăm. Tương phản mãnh liệt với lúc diễn xuất thành bộ dạng tinh anh, y thấp giọng lầm bầm: “Như vậy sao...”

Biết rõ người này là có ý đồ xấu nhưng khi nhìn bộ dạng của y, Kiều Ngọc không nhin được mà từ đáy lòng hiện lên chút đồng tình và hổ thẹn.

Có phải từ chối quá tuyệt tình rồi không? Kiều Bạch ném sự hối hận đi, cậu nhớ là cậu cũng rất uyển chuyển mở lời rồi, đối phương làm thế là không đúng.

Tiêu Bạch vẫn luôn quan sát nên những biến hóa của Kiều Ngọc đương nhiên đều nhận ra, bởi do được người thương đồng tình mà y cảm thấy mỗi một tế bào khắp cơ thể đều đang râm rĩ muốn chiếm lấy cậu.

Đứa trẻ ngây thơ trong sáng như thế nếu không may bị kẻ xấu cướp đi thì thật không tốt, nhất định sẽ bị bắt nạt cho xem.

Đáy mắt của Tiêu Bạch hiện lên một mảnh đen tối không rõ, y vẫn duy trì động tác một tay nắm chặt lấy hai tay cậu, còn một tay khác âm thầm đi vào trong áo sơ mi của Kiều Ngọc, tại nơi nhẵn nhụi bóng loáng ấy vuốt lên vuốt xuống.

“A!” Kiều Ngọc bật thốt rên lên một tiếng, eo là bộ phận nhạy cảm của cậu, bình thường sẽ không để người ngoài dễ dàng đụng vào, vừa nãy chịu kích thích như thế nên Kiều Ngọc theo phản xạ cong người muốn tránh.

Tiêu Bạch khẽ cười, cũng không ngăn y, chỉ là bàn tay chậm rãi xoa dần lên phía trên.

Kiều Ngọc tự cho là đã tránh được một kiếp mà thở phào nhẹ nhõm, nỗ lực tập trung tinh thần suy nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi khốn cảnh này đây.

Bàn tay rộng lớn nóng hừng hực dạo quanh nơi lồng ngực đơn bạc của thiếu niên, mãi đến tận khi chạm được một chỗ nhô lên, Tiêu Bạch dùng hai ngón tay kẹp lấy nó, ma sát liên tục.

“A...” Kiều Ngọc bị xúc cảm xa lạ từ trên ngực truyền đến mà sợ hãi, có chút ngứa ngáy mang theo cảm giác tê liệt, hơn nữa còn hơi cảm thấy thoải mái.

“Có sướng không? Em thích bị đối xử như thế sao?” Tiêu Bạch cố ý áp sát vào tai của Kiều Ngọc mà thầm thì, khí nóng vờn quanh lỗ tai mẩn cảm khiến thân thể của thiếu niên rợn rợn rẩy run.

Kiều Ngọc nghiêng đầu đi không muốn thừa nhận, nhưng sự đỏ ửng lan tràn nơi bên tai vẫn bán đứng y.

“Xin... xin anh, đừng như vậy.” Kiều Ngọc cắn môi dưới gian nan nói thành lời, “Đây là phạm pháp!”

Tiêu Bạch cân nhắc ồ một tiếng, ngón tay buông tha hạt đậu đỏ đáng thương, ngược lại vòng xuống dưới ôm eo y, dùng sức dán sát vào người mình.

Y hơi dùng lực dưới thân đẩy ra bấp dùi găng gượng của Kiều Ngọc khiến cậu mắc cỡ chẳng biết phải làm sao, hốc mắt tích nước nom oan ức lắm làm nổi bật đôi mắt hạnh đã trong veo nay càng thấu triệt hơn.

Hầu kết của Tiêu Bạch nhấp nhô, hậu huyết lúc này đã làm quần lót bị dính nhớp một chút, phía trước vẫn an ủi cây thịt phun ra chất lỏng sền sệt, giọng của y dần trở nên khàn hơn: “Phạm pháp? Omega và Alpha làm tình là phạm pháp sao?”

“Không...” Kiều Ngọc tức giận vì bị y xuyên tạc, oan ức trong lòng như hồng thủy vỡ đê xông tới khiến cậu không sao kìm được nước mắt: “Là... anh ép tôi...”

Tiêu Bạch nhìn người yêu dưới thân mình đang run rẩy lầy bầy, trong lòng toát ra chút tâm tư ác liệt: “Ý của em... Tôi thân một Omega sẽ cưỡng bách một Alpha là em sao?”

“Sao có thể, tôi chỉ là một Omega nhỏ bé yếu ớt đáng thương...” Tiêu Bạch sâu sa cảm thán, thậm chí còn quá đáng nhún nhảy mông cho nơi đang hừng hực dưới thân kia tiếp xúc với thân thể tốt đẹp của đối phương.

Kiều Ngọc rốt cuộc không nhịn được nữa mà òa khóc, quá đáng lắm, rõ ràng cậu mới là người đáng thương yếu ớt kia mà.

Nhưng đúng là không sai, xưa nay chỉ có Alpha hung hăng cưỡng ép Omega, còn đây thì ngược lại, Kiều Ngọc là người duy nhất.

Có nói ra cũng chẳng ai tin, hơn nữa tại tình thế này Omega được đối xử rất đặc biệt, mặc dù có chứng cứ xác thực đi nữa cũng chỉ sợ khó mà trị tội. Quốc gia ước gì tất cả Omega đều quán lấy với Alpha.

Nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt, lướt qua huyết thái dương rồi bị Tiêu Bạch liếm đi.

“Đừng khóc, em đừng khóc nữa.” Tiêu Bạch dịu dàng an ủi người yêu nhỏ bé của mình, y mềm nhẹ dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt của cậu, một mạch liếm xuống lưu lại đó là vết nước ướt nhẹ.

Kiều Ngọc chưa bao giờ thân cận với người khác đến thế, nhất thời không tài nào thích ứng được, đúng là rất hữu hiệu, nước mắt cũng dừng lại rồi.

Khi cậu còn đang giận dỗi thì đầu lưỡi của đối phương đã liếm đến khóe miệng, theo nơi khe nhếch kia mà chui vào, điên cuồng chiếm lấy ngọt ngào trong miệng cậu.

Động tác trên tay Tiêu Bạch cũng không dừng lại, dọc theo eo mò xuống dưới bắt lấy quần của cậu, kéo lộ

ra quần lót bông màu trắng đang bao bọc lấy cây thịt khả ái kia.

Kiều Ngọc giật mình, tiếng bật thốt kinh ngạc bị môi lưỡi của đối phương nuốt lấy chỉ còn lại âm cuối như rỉ rên mê người.

Tất cả sự giãy dụa của Kiều Ngọc đều bị Tiêu Bạch nắm chặt cây thịt làm cho mềm yếu vô lực, toàn thân run rẩy phần hồng.

Thật sự là đáng yêu.

Tuy mới đầu là thềm nhỏ dải thân thể của cậu, nhưng từ lúc này y lại thềm thỏ dải toàn bộ mọi thứ của đối phương.

Giờ khắc này, nội tâm của Tiêu Bạch hơi giảm bớt sự chiếm hữu dục điên cuồng, thế nhưng chỉ lát sau lại nhắc lên một cơn sóng ngầm lớn gấp đôi.

Côn thịt mềm mại của người yêu dưới sự xoa nắn cẩn thận của y nay cũng trở nên đứng thẳng, độ dài rất ổn, nghĩ nếu muốn vạch ra được khoang sinh sản của y hẳn cũng là chuyện dễ thôi.

Lúc này Kiều Ngọc đã vô lực phản kháng lại, bị áp chế một hồi lâu như thế, lại dựa xát không kê hở, đối phương ép cậu khôi phục dần lại chất dẫn dụ của mình, như hương rượu chuốc say lí trí Kiều Ngọc, trong lúc vô ý mà dờn đi hết thấy mọi phòng ngự của cậu.

Đơn giản mà nói, Kiều Ngọc say.

Lần này càng thêm khiến động tác của Tiêu Bạch trở nên dễ dàng hơn.

Tiêu Bạch dùng kiểu ôm công chúa ôm người yêu lên giường, động tác nhanh chóng nhưng không kém phần mềm nhẹ cởi ra quần áo của cậu, sau đó là mình.

Bỏ hết áo quần, Kiều Ngọc nằm trên chiếc giường sẫm màu, thân thể dường như trở nên hút người phối hợp với gò má ửng đỏ càng nhuốm màu tình dục.

“Nóng quá... ư, khó chịu.” Kiều Ngọc nhỏ giọng rầm rì, hơi mềm nhũn cọ xát ga trải giường, không nhận được hơi thở gấp hỗn hển.

Tuy rằng Tiêu Bạch đã nhẫn nại đến vô cùng cực khổ nhưng y muốn nhìn nhiều thêm dáng vẻ dâm mị của cậu.

Y giữ lấy hai tay của Kiều Ngọc đặt lên trên đỉnh đầu cậu, tại nơi cổ tay mảnh khảnh quý trọng đặt xuống

một nụ hôn.

“Tôi yêu em, yêu đến mức muốn liếm láp khắp toàn thân em.”

Lông mi của Kiều Ngọc rung động.

“Tôi muốn giữ lấy em, tốt nhất là chỉ có mỗi mình tôi được nhìn thấy.”

Kiều Ngọc co rúm người muốn rụt tay về.

“Tôi yêu em, yêu đến mức nguyện dâng hiến mọi thứ. Tôi khẩn cầu được cơ hội có thể thỏa mãn tất cả mong muốn của em, đặt em nơi đỉnh cao nhất trong lòng tôi, giấu em tận sâu vào linh hồn. Tôi khát cầu được em quan tâm, được em nhìn rõ, mong muốn cùng em mây mưa. Lòng tham của tôi kêu gào phải nhớ cho kỹ mỗi biểu hiện của em, xoa nắn mỗi tác da thịt này khiến em cất cao giọng rĩ rên. Tôi muốn càng nhiều hơn là thế, muốn xông vào tim em, chạm đến nỗi lòng em, lưu lại thân thể em những dấu hôn vĩnh viễn chẳng phai màu, muốn đem tất cả tinh hoa của em giấu tận nơi sâu nhất trong thân này...”

Tiêu Bạch đặt từng cái dấu hôn xuống cơ thể trơn bóng của cậu, bàn tay y xoa nắn thân thể khả ái có chút non nớt của thiếu niên khiến người yêu không tài nào nhịn nổi mà cầu xin tình dục.

“Tôi sẽ dùng hơi thở mình vũng vàng bao lấy em để kẻ khác không có cơ hội ngửi một chút hương thơm nào của em; tôi sẽ dùng tình yêu và dục vọng dựng nên một lao tù, giam cầm em trong đó; tôi sẽ dùng thân tâm và linh hồn này để hầu hạ em, khiến em trầm luân tại vực sâu của ái dục. Không một ai có thể lại gần em, không người nào có thể giải cứu em, em và tôi cùng sinh sống tại đảo hoang biệt lập, cả đêm lẫn ngày chỉ bầu bạn với mỗi tôi, nói hết cùng tôi.”

Kiều Ngọc bị kỹ xảo thủ thành thạo của đối phương mà người muốn mềm nhũn ra, ánh mắt mê ly, phảng phất như cây đuốc đốt cháy từ bên trong, đẩy lên sự hưng phấn động tình nguyên thủy nhất của cậu, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ khát cầu khó nhịn được. Tiêu Bạch cúi đầu đem cây gậy thịt trắng nõn béo mập của người yêu ngậm vào miệng, đầu lưỡi miêu tả đường viền của quy đầu, dùng sức hút để trên đỉnh tiết ra ái dịch.

Lúc môi rời khỏi cây thịt có vương một sợi bạc dâm mị.

“Tôi sẽ dò xét mọi thứ của em trong bóng tối, đem tất cả liên lạc bên ngoài của em đều chặt đứt hết, để em tứ cố vô thân, ngay lúc nội tâm mềm yếu nhất sẽ ỷ lại vào tôi, khiến em nếu rời khỏi tôi sẽ không có cách nào sinh tồn được... Do đó, tôi hiện tại sẽ làm như thế...”

“Em là ý nghĩa sự tồn tại, nắm trong tay nhịp đập và hô hấp của tôi, không có em, tôi lập tức tắt ngúm tại vũ trụ này, đi theo cùng em.”

Hậu huyệt của Tiêu Bạch đã sớm tản ra sự xộp mềm thối nát từ lâu, rất dễ dàng có thể cầm hai ngón tay

vào, y dạng chân ngồi trên người Kiều Ngọc, qua loa khuếch trương hậu huyết của mình rồi sau đó đỡ lấy côn thịt của Kiều Ngọc, chậm rãi ngồi xuống nuốt quy đầu cong cong.

Ái dịch rất có tác dụng bôi trơn, nhưng dù thế Kiều Ngọc vẫn cảm thấy nơi đó bị siết chặt có chút đau, tầng tầng lớp lớp vách thịt đè ép cây côn của Kiều Ngọc, dường như được vô số cái miệng nhỏ mút lấy.

Tiêu Bạch khẽ hôn trán động viên Kiều Ngọc: “Lát nữa chơi sẽ rất thoải mái.”

Không hề có chút báo trước, Tiêu Bạch lập tức ngồi thẳng xuống nuốt toàn bộ trụ thịt.

“Ừm... ha!” Khoái cảm kích thích ngập đầu từ dưới thân truyền đến, y có thể cảm giác được thọt tới nơi mềm mại, đó là...

“Bảo bối thật là giỏi quá, mới lần đầu đã đẩy được đến khoang sinh sản rồi, quá tuyệt.”

Tiêu Bạch không cho Kiều Ngọc quá nhiều thời gian thở dốc đã bắt đầu động đậy với biên độ lớn, mỗi lần nâng lên là như nhả ra toàn bộ, chỉ còn để quy đầu còn ngậm ở bên trong. Rồi hạ xuống tận cán, hận không thể nuốt lên cả trứng vào.

“Nhanh... ư, nhanh quá, chậm một chút đã... A! Xin người đó, được không?” Kiều Ngọc không chịu nổi khoái cảm kích thích lớn đến thế, cậu rên rỉ xin tha, sau đó trả lời cậu là đối phương càng mãnh liệt phun ra nuốt vào hơn.

Thanh âm thân thể va chạm nhau không dứt bên tai, ái dịch bị đánh thành bọt chảy ra từ nơi giao hợp, tiếng nước, tiếng thở dốc cùng rĩ rền hòa vào đan xen nhau.

Giống như bị luồng điện khoái cảm mãi bồi hồi bên trong Kiều Ngọc, từ lâu đã hãm sâu vào trong tình dục không sao kiềm chế được, duy nhất có thể làm chỉ là phối hợp nâng eo càng tiến vào sâu hơn, khẩn cầu cho sớm kết thúc trận làm tình này.

Mùi thơm của hoa mê tình và mùi rượu đặc cùng lúc vờn quanh khiến khí tức lên men làm người say người mê, cả hai đều chìm đắm trong đó, dục vọng đắm chìm càng lúc trầm luân.

Khoang sinh sản bị va chạm một lần rồi lại một lần mở ra cái miệng nhỏ, lại một trận mãnh liệt nữa, cây thịt đâm vào mạnh mẽ.

Kiều Ngọc hơi sợ hãi khước từ người trên thân, nhưng với cái sức mềm nhũn kia nói là ve vãn cũng nên.

Cây thịt đỉnh vào phát dục thành kết, vững vàng kẹt trong khoang sinh sản của đối phương.

Tiêu Bạch run rẩy cả người, sự hoảng sợ do sắp bị ký hiệu bao phủ toàn thân, đây là bản năng thân thể tiến hóa lưu lại, không cách nào chống cự.

Kiều Ngọc lúc này nâng người lên, một tay ấn đầu Tiêu Bạch xuống há mồm cắn cổ y, hàm răng đâm xuyên qua tuyến thể của đối phương truyền đến một lượng lớn chất dẫn dụ mê tình hoa. Đồng thời cây thịt chôn trong thân thể của y cũng không kìm được mà trào dâng lượng lớn tinh dịch.

Tiêu Bạch ôm lấy Kiều Ngọc đang cắn cổ mình, cảm thụ chất dẫn dụ của người yêu đang hoành hành trong cơ thể, bá đạo kết hợp với chất dẫn của bản thân.

Còn có một luồng lớn tinh dịch phun vào nơi sâu nhất, loại cảm giác thỏa mãn này khiến Tiêu Bạch muốn bay lên.

Thiếu niên này rốt cuộc đã thuộc về mình.

Tiêu Bạch ngửi trên người cậu tỏa ra mùi hương đậm đặc, thỏa mãn mà nheo mắt lại.

Xong hết Kiều Ngọc hơi thoát lực, xụi lơ trong thân Tiêu Bạch mà thở hổn hển, đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

“Tôi muốn ngủ...” Kiều Ngọc mệt mỏi vô lực ngăn lại tay đối phương đang trên người mình, cậu không rõ, ký hiệu xong rồi thì chẳng phải là cần nghỉ ngơi sao?

“Bảo bối này, em có nghe qua lúc Omega động dục, một lần sao đủ thỏa mãn? ”

Tiêu Bạch đẩy ngã Kiều Ngọc, kẹp chặt hậu huyệt, kích thích côn thịt trong cơ thể mình ngẩng đầu lần nữa.

“Tôi... không muốn.” Kiều Ngọc nước mắt mông lung lại một lần nữa bị tước đoạt quyền chủ động, không thể khống chế được thân thể mình mà trầm luân trong đây.

“Tiêu ca ca...”

Tiêu Bạch không kiềm được trực tiếp bắn ra, hậu huyệt bởi vì cao trào mà gắt gao siết chặt lấy.

“Bảo bối ngoan, tôi sẽ thỏa mãn em.”

Tiêu Bạch liếm môi, lại một lần nữa nhấp hồng.

3. Chương 3

Kiều Ngọc mơ màng vui mình vào trong chăn, đôi chân thon dài căng mịn được bao lại, nửa người trên thì lỏa lồ ra bên ngoài, da thịt trắng nõn loang lổ dấu hôn, nhìn là biết đã từng được người yêu thương qua.

Tiêu Bạch thoáng tăng thêm nhiệt độ trong phòng, y nhìn người yêu vẫn còn mê man chưa dậy, lần đầu tiên cảm thấy rối rắm.

Tiêu Bạch từ trước đến giờ luôn xử sự quả quyết nay lại do dự, y cau mày suy tư, nhìn qua đồng hồ lại nhìn cậu một lát rồi đi bưng bữa sáng đến, chốc lại thở dài, ngồi trên giường, vô cùng chuyên chú nhìn mỹ nhân của y.

Mấy lọn tóc ngắn màu trà tùy ý rải rác trên trán, đôi mắt linh động thấu triệt bị giấu dưới mí mắt mỏng manh, lông mi dày rậm rung động, đôi môi khéo léo đáng yêu hơi mím.

“Bảo bối đừng ngủ nữa, dậy ăn cơm thôi.” Tiêu Bạch nhẹ giọng nói, tay lay lay cổ tay của Kiều Ngọc, “Nghe lời nào.”

Kiều Ngọc nghe vậy thì chậm rãi mở mắt, chớp mấy cái vô tội nhìn người bên giường, làm bộ mê man như vừa tỉnh dậy.

Tiêu Bạch nhin xuống khóe miệng trộm cười, cúi người蹭 trán với Kiều Ngọc, thân mật cọ mũi nhau.

Hai rặng mây hồng xuất hiện trên mặt Kiều Ngọc, đầu cậu hơi nghiêng ra sau nhưng lại bị Tiêu Bạch bắt được cơ hội, khẽ khàng chạm vào môi.

Kiều Ngọc cứng ngắc, nhếch miệng nửa ngày mới tìm về thanh âm của mình: “Sao anh vẫn còn ở đây?”

Nghe vậy Tiêu Bạch nhú mày: “Trừ đời bên người em tôi còn có thể ở đâu?”

Kiều Ngọc sờ môi, không nói nữa, chỉ rút bàn tay đang bị Tiêu Bạch nắm chặt.

Bảo bối tức rồi.

Tiêu Bạch không khỏi hối hận, hôm qua quả thật có hơi lỗ mãng, y quán quít lấy Kiều Ngọc càng muốn nhiều hơn, bảo bối không giận mới lạ, chắc chắn cũng chả thèm chịu nhìn y đâu.

“Bảo bối ơi, tôi sai rồi.” Tiêu Bạch khom người dịu dàng xin lỗi, ngón tay thì không an phận khều khều ngón tay của Kiều Ngọc.

Kiều Ngọc co tay lại, lưng dựa về sau, như bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, y lập tức kéo chăn bọc hết cả người mình lại, đầu cũng trùm luôn, gặt gao giữ chặt góc chăn không chừa ra chút kẽ hở.

Tiêu Bạch sợ cậu ngạt, nửa thỏa hiệp nửa lo lắng mở miệng nói: “Trên bàn có điểm tâm, dù gì cũng nên ăn một chút, nếu không sẽ mất sức... Tôi ra ngoài chờ ở phòng khách, em cứ yên tâm ăn đi, tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Nhìn thật kỹ người yêu đang quấn chăn thành một cục ở đó, Tiêu bạch chậm rãi đóng cửa lại đi ra phòng khách chờ cậu.

Y mở quang não ra, giả lập hiện ra hình ảnh trong căn phòng ngủ đó, trên giường cục bông nhỏ ấy mở ra một cái khe, bé mèo con nhẹ nhàng bò ra khỏi chăn, nửa bao nửa bọc mà cuộn chân ngồi lên giường, tay lấy bánh nhân thịt đưa vào miệng nhỏ chóp chép ăn.

Tiêu Bạch nhìn một lát cũng có chút đói bụng, y gian nan nuốt nước miếng, đưa tay làm cho cái vật đang muốn cứng kia xìu lại.

Trên giả lập có một tập tin, đây là tài liệu cá nhân của y, ghi chép cặn kẽ thân phận cùng tài sản riêng, đương nhiên cũng có dữ liệu bao quát mọi vị trí trên thân thể.

Với sự tôn trọng đối với bạn lữ, y cũng không điều tra quá nhiều về thông tin của cậu, biết được tên, địa chỉ, phương thức liên lạc cũng đã đủ rồi, còn lại y muốn tự mình phát hiện ra.

Thời gian vui vẻ ăn điểm tâm trôi qua rất nhanh, Kiều Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai khác thì mau lẹ vén chăn lên trần truồng chạy vào buồng tắm.

Cậu đã sớm nghĩ muốn tắm một trận cho thỏa, không ngờ vừa tỉnh giấc đã thấy tên bại hoại đó đang đợi trong phòng, sợ y lại tiếp tục làm chuyện hôm qua nên vừa nhẩn nhện chất dẫn dụ của y, vừa thầm nói xấu y.

Trong bồn tắm đã có sẵn nước nóng, nhiệt độ thích hợp, Kiều Ngọc chếp miệng, quay đầu liếc nhìn khóa cửa, lần nữa xác định đã khóa kỹ mới nhấc chân bước vào bồn tắm.

Cậu không biết là mỗi hành động của cậu đều bị cái người đang ngồi trong phòng khách kia thấy hết, Tiêu Bạch nhìn chăm chú vào Kiều Ngọc đang gạt nước rồi thoải mái nhắm mắt lại, hạ thân lại ngẩng cao, chất lỏng bí ẩn nơi hậu huyệt bắt đầu chảy ra ầm ứ.

Y cấn môi dưới, tập trung nhìn nửa người dưới của Kiều Ngọc, tay phải tháo dây lưng, cởi quần lót lộ ra cây thịt thô to dữ tợn, sau đó bắt đầu tuốt lỏng.

Y hồi tưởng lại bảo bối tối hôm qua đã yêu kiều tại trong thân thể y ra vào thế nào, tưởng tượng nếu có thể làm một đợt phong tình ngay trong phòng tắm thì sẽ ra sao.

Tiêu Bạch không nhẫn nại nữa, tăng nhanh tốc độ không mất mấy phút đã tiết ra.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ xong hết, Kiều Ngọc cầm lên bộ quần áo mới đã tháo móc xuống và được đặt chỉnh tề, cũng không biết là nhãn hiệu gì, yên tâm mặc vào.

Kiều Ngọc mở cửa thì thấy người đàn ông kia đang ngồi ngay ngắn trên sofa xem giả lập, không biết muốn làm gì nữa nên cậu nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa lưng vào tường ngồi chồm hổm xuống đất.

Lúc này trong đầu cậu cực kì loạn, rõ ràng chỉ là đi một chuyến du lịch vậy mà lại gặp chuyện gay go này, bị ép buộc ký hiệu người khác còn chưa nói, đối phương vậy mà không biết xấu hổ ở luôn trong phòng cậu.

Lòng tràn đầy chua xót, cậu chẳng dám gọi về cho bố mẹ, lại càng không dám báo cảnh sát.

Nước mắt rơi xuống cánh tay, Kiều Ngọc tự ôm lấy mình, oan ức khóc nức nở.

Ngay cả mối tình đầu cậu còn chưa có, thậm chí là nắm tay với người khác giới, lỡ đối phương hung dữ quá thì dù cho bị ăn hiếp cũng không dám đánh trả.

“Bảo bối...” Một đôi tay đột nhiên khoác lên bả vai của Kiều Ngọc khiến cậu sợ mất hồn.

Tiêu Bạch nhìn cậu y như một chú mèo nhỏ khóc đến viền mắt ửng đỏ cả lên, không khỏi đau lòng, y vòng tay ôm lấy cậu vào ngực, một tay thì nâng chân cậu, ôm cậu lên.

Tiêu Bạch ngồi trên giường còn Kiều Ngọc ngồi lên đùi y.

“Tôi thật sự rất yêu em, chuyện hôm qua là do tôi không tốt, tôi xin lỗi em.” Tiêu Bạch cụng cụng trán Kiều Ngọc, ngửi mùi hương thơm ngát của cậu, bản thân cũng tỏa ra chất dẫn an ủi bạn lữ: “Sau khi đến Lam Tinh tôi sẽ chính thức cầu hôn em, đồng thời cũng đảm nhiệm là người hướng dẫn cho em trong suốt chuyến đi này, mọi thứ tôi đều sẽ chuẩn bị ổn thỏa hết.”

” Tôi cảm thấy hai ta rất hợp nhau chẳng phải sao, hôm qua vô cùng sung sướng.”

Tâm tình của Kiều Ngọc đang yên ắng thì lại bị y làm cho kích thích, mắc cỡ ươn ẹo thân thể muốn rời đi, Tiêu Bạch bị cậu ma sát đến nổi lửa, quả quyết đè lại eo của Kiều Ngọc khiến cậu rên lên một tiếng rồi mềm mại ngã phịch vào lòng y.

“Biến thái! Sắc lang!” Kiều Ngọc nức nở, mũi đỏ chót, cậu dùng tất cả những từ xấu đã được nghe qua để nhục nhã đối phương, nhưng không được như nguyện mà còn khiến Tiêu Bạch càng nghe càng chọn rộn.

Tiểu thiên sứ của y, nom bộ dạng gắng gượng hung ác ấy đáng yêu làm sao.

Tiêu Bạch tự động đem toàn bộ ngôn ngữ của Kiều Ngọc cho là lời tâm tình, hứng thú ôm lấy cậu ra ngoài: “Để tôi mang em đến chỗ vui.”

Đột nhiên bị nâng lên cao khiến Kiều Ngọc phản xạ túm lấy cổ áo của Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch đưa cậu đến tầng cao nhất, chớp mắt đã thấy rõ tường tận nơi đó, cả phòng như lơ lửng trên không, chỉ dưới đất lót thảm len dày. Đỉnh chóp của gian phòng và ba mặt tường đều dùng vật liệu đặc thù có thể điều chỉnh thành trong suốt để thưởng thức toàn bộ cảnh sắc bên ngoài phi thuyền.

Trong phòng không đèn, chỉ có ánh sao mờ mờ từ bên ngoài rọi vào.

Kiều Ngọc vừa bước vào không nhìn được mà tròn xoe mắt, cậu chưa từng thấy phong cảnh nào yên tĩnh vô ngần như thế.

Tiêu Bạch thả Kiều Ngọc xuống, nhìn cậu để chân trần giẫm lên thảm len, sau đó chậm chậm đi đến phía trước của gian phòng, kiễng chân ngắm nhìn bầu trời, Tiêu Bạch cong môi, cũng cười giầy ra.

Bên ngoài vũ trụ tối đen vô ngần là vô số tinh cầu to nhỏ lơ lửng, còn có một ngân hà màu nhũ bạch ở nơi xa xa không thể nhìn tới, đủ loại tinh vân làm nền bốn phía tại ngân hà, kèm theo đó là hằng tinh chậm chậm chuyển động.

Ánh sáng óng ánh phản chiếu trong mắt của Kiều Ngọc, ngỡ như toàn bộ vũ trụ đều giấu vào mắt của cậu, Tiêu Bạch nhìn người yêu mình chói lòa như thế, bỗng dưng cảm thấy như không thể với tới được cậu khiến y hoảng hốt.

Tiêu Bạch ôm lấy eo người yêu, trước khi cậu hoàn hồn nổi giận thì mở miệng trước: “Tinh cầu xanh thẫm ở rìa dãy ngân hà chính là cái đó.”

Y nắm ngón tay của Kiều Ngọc chỉ về một phía: “Có người nói trước đây, nhân loại từng sinh sống ở đó.”

Kiều Ngọc ừm à, được phổ cập khiến thức khoa học và các vì sao đến mê mẩn, quần quít đòi y nói tiếp. Tiêu Bạch lo cho thân thể của Kiều Ngọc, mềm giọng khuyên cậu nên đi ăn cơm.

Kiều Ngọc quệt mồ hôi lười lười rời phòng, ánh sáng trong mắt cũng mờ dần đi, Tiêu Bạch không chịu nổi bộ dạng đáng thương này của cậu, chỉ cảm thấy tim như bị đánh cho một cú đau, vội vã mở miệng: “Cơm nước xong xuôi rồi chúng ta đến buồng lái nhìn một chút, được chứ?”

“Có thể xem sao?” Kiều Ngọc mong chờ, lại hơi căng thẳng hỏi: “Sẽ không quá rầy rứt chứ?”

“Sẽ không.” Tiêu Bạch cong ngón trở chà chà lên cái mũi khéo léo của người yêu, “Em muốn đến đâu cũng đều được, tôi sẽ che chở cho em.”

4. Chương 4: (hoàn)

Cơm trưa rất phong phú, Tiêu Bạch có chuẩn bị một vài món ăn thường ngày, mùi vị khá ngon khiến Kiều Ngọc ăn hơi nhiều nên lúc này thấy buồn ngủ rồi.

“Nghỉ ngơi một chút đi, chuyện tham quan không phải vội, có thể đi lúc nào cũng đều được.” Tiêu Bạch ôm người vào ngực, khẽ khàng vỗ lưng cậu.

Nghĩ hẳn là do ký hiệu nên Kiều Ngọc mơ hồ cảm thấy mình đã không có cảnh giác đối phương nữa, trái lại còn thuận theo mà tựa vào y, chếp miệng, nhìn như có có thể thiếp đi bất cứ lúc nào.

Tiêu Bạch rất hưởng thụ cảm giác được người yêu tín nhiệm ý lại, y trìu mến cúi đầu xuống, len lén hôn môi cậu.

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Bạch vẫn mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh làm tùy tùng cho Kiều Ngọc, sự hiện diện hoàn toàn bé nhỏ vô cùng.

Kiều Ngọc được Tiêu Bạch dẫn đi tham quan toàn bộ phi thuyền này, bởi vì thầy Tiêu bên cạnh giảng giải mà mấy ngày nay Kiều Ngọc đã có thêm không ít kiến thức.

Tuy rằng hôm ấy đã xảy ra chuyện chẳng vui vẻ gì nhưng mấy ngày ở chung gần đây, cậu cảm giác được Tiêu Bạch là thật lòng yêu mình, hay là... thử một lần xem sao?

Nháy mắt phi thuyền đã bay đến Lam Tinh, hành khách theo thứ tự ra khỏi thuyền, tay trái của Kiều Ngọc xách một cái túi nho nhỏ, còn tay phải thì được Tiêu Bạch vững vàng nắm trong lòng bàn tay, trước sau khoảng một thước có hai tên vệ sĩ áo đen hộ tống.

Lúc ở ngoài nếu chỉ là nắm tay nhau thì Kiều Ngọc cũng không đến mức ngại chẳng ngẩng mặt lên, Tiêu Bạch không muốn cậu khó chịu nên đành để lồng ngực bị văng vể vậy, nhẫn nhịn đi theo người yêu.

Mãi cho đến khi ngồi vào trong phi cơ tư nhân, bật cách ly buồng lái với phía sau, lúc này Tiêu Bạch không nhìn nữa mà hai tay vòng qua mero nhỏ của mình, ôm cậu vào ngực, ghen tuông mà khe khẽ cắn cổ người yêu.

“Thích cái hạt giống kia đến vậy à, ngay cả tôi cũng không thèm luôn?”

“Là dù không muốn anh cũng sẽ đeo theo tôi.” Kiều Ngọc nghịch ngợm mò mò trong túi, ngay cả liếc cũng không thèm cho.

Tiêu Bạch nôn nóng, cau mày lại, chất dẫn dụ bất an xao động, “Không được không cần tôi.”

Đã hưởng qua sự tồn tại ngọt ngào của người yêu khiến Bạch không cách nào tưởng tượng nổi nếu như bị cậu vứt bỏ sẽ tuyệt vọng nhường nào.

Kiều Ngọc miễn cảm nhận ra sự biến hóa của Tiêu Bạch, hơi xoay người hôn má y, mắc cỡ đỏ mặt nói: “Giờ thôi mà, tôi sao lại không cần anh chứ, hửm?”

Được người yêu hôn đến khô nóng cả người, Tiêu Bạch chốc đã ném hết các suy nghĩ tiêu cực đi.

Nếu bị vứt bỏ thì có làm sao, y sẽ cố gắng hết mức để lại đứng bên cạnh cậu một lần nữa.

Sau khi ăn tối xong, Tiêu Bạch dẫn Kiều Ngọc dạo vườn hoa, hai người chậm rãi đi bộ trên phiến đá dọc theo hồ Tinh Nguyệt, ánh trăng sáng chiếu xuống nụ hoa chớm nở, thúc giục nó mau tỏa hương.

Đóa hoa ấy tản ra vàng sáng trắng lòa làm nổi bật lên ánh sao lấp lánh trong bầu trời đêm, Kiều Ngọc như tinh linh rơi nhầm xuống nhân gian chưa rõ thế sự mà lớn gan tò mò nhân loại bên cạnh, nở nụ cười mê hoặc tâm trí, tại vườn hoa yên tĩnh cực kì động lòng người.

Tiêu Bạch kéo tay Kiều Ngọc, dưới ánh mắt không hiểu lắm của cậu mà quỳ gối, nâng tay người mình yêu, đặt xuống một nụ hôn trên mu bàn tay cậu.

“Tôi yêu em.” Y không hề che giấu sự si mê nồng cháy trong ánh mắt, thẳng thắn mà yên ả, “Tôi nguyện ý dâng ra hết thảy, bao gồm cả tính mạng và linh hồn này để bảo vệ em, yêu chiều em. Tôi nguyện ý làm một lá chắn kiên cố, vì em mà chống đỡ mọi tổn thương, nguyện là thanh kiếm sắc bén, vì em mà tiêu diệt mọi uy hiếp.”

Tiêu Bạch tháo xuống dây chuyền trên cổ mình, lấy ra chiếc nhẫn, chậm rãi đeo vào ngón áp út bên tay phải của cậu.

“Có thể xin em hãy ”làm” tôi cả đời được không?”

Kiều Ngọc đang cảm động mà nghe xong câu này chốc đã tan hết theo mây gió, “Cái tên khốn này, quả nhiên chỉ mơ ước thân thể của tôi thôi.”

Tiêu Bạch không mất sức giữ lại người yêu đang giây dựa, trên mặt mang theo nụ cười áy náy: “Tôi vừa gặp em đã chung tình, mơ ước mọi thứ của em.”

Mặt của Kiều Ngọc nóng hổi hổi, dùng sức đẩy Tiêu Bạch ngã xuống đất, trấn định hung dữ hô: “Hôm nay để anh nếm thử sự lợi hại của tôi.”

Tiêu Bạch yêu chết đáng vẻ ngoài lạnh trong nóng này của cậu, nhin xuống sự nóng nảy muốn trực tiếp bắn ra, y gỡ chân quần lấy eo của Kiều Ngọc, cực kì dâm đang vụn vụn hồng.

“A...Bảo bối là giỏi nhất.”

=== HOÀN ===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vua-gap-da-yeu>